

Dul qadınlar

Dul qadının əlinin duzu olmaz,
Saçının rəngi...
Rəngsizlik boyayar ömrünü,
Başqa rənglərdən çəkinər...
Alayarıqqovrulmuş arzularını
Xışmalayıb basdırar içində
Sinəsini yandıra-yandıra,
Ona zülmət olar həm gündüz,
həm gecə...
Addımını səksəkəylə atar,
Üst-başına çamur sıçramasın.
Bir donda köhnəldər ömrünü,
Heç vaxt tapa bilməz
ölümün açmasını.
Daşdan boylanmış kişiylə həsr edər
Ömrünü ,adətən, bu məmləktə dul qadınlar...
Yalnız Yuxularında bəxtəvər olar-

ərinin gəlişiyə.
Təbbəsümü, gülüşüylə
Görünməz gözlərə..
Saçının birini ağ, birini qara hörüb
Balalarına yedizdirər ömrünü
tən bölüb.
Çilik-çilik olar dul qadınlar ərləri öləndən,
Bundan sonrakı ömürlərini
Sadəcə qırıntılarını toplamaqla məşğuldurlar
Heç vaxt bütöv olmazlar.

Son ümidi də parçalanır qəhərdə,
Yalquzaq ayrılıq səssiz öldürür,
İllərdir ruhumda gizlənən kədər,
Tanrı dilində
bağışlamaq öyrədir.
Ovuclarıma tökülən yağış
Səssiz duaların duru yeridir.
Minini
yarıda öldürən ağrı
Mənim tək birini sözlə dirildir.
Sözsüz oxunur sətirlər üzdə,
Hansı nəğməyə könül vermişən,
Baxan kimi görünür.
Hansı ocaqlara çınqıolmuşan,
Hansı uzaqlara vüsal yerisən.
Ömrünü duyğuda dindirən Adam,
İzinlə yol gələn uşağı qoru,
Unut,
Unut ağrıları sevgi dilində,
Ruhuna can atan uzağı qoru!

Min ilin yağmuru

Bitirdim bu baharı,
Bu yazı yaza-yaza.
Açılmayan bir səhər
Gəlib yetdim payıza.

Bir itkin xatirəylə
Ömrümü bağışlaram.
Gözlərim qapanan an
Göylərdən yağış başlar.

Kimse bilməz yerimi,
Buludların yanında.
Görən necə qalaram
Bu dünyanın yadında?

Sara Selcan